

„Én vagyok az út, az igazság és az élet...”

Jn 14,6

Énekek: 163, 164, 354, 436, 90

Lectio: Jn 14,1-6

Textus: Jn 14,6

Kedves Testvéreim! Isten szent Igéjét, Jézus Krisztusnak a szavait csak akkor értjük meg, hogy ha az egészet az összefüggésében látjuk, vagyis a mai napi Ige mind a hat versét kell tanulmányoznunk.

A mai napi Ige azzal kezdődik, hogy **„ne nyugtalankodjék a ti szívetek.”** Mennyi nyugtalanság van itt a földön az ember szívében! Tele vagyunk szorongással és félelemmel. Már a kicsi gyermek is fél. Még nem tudja elmondani, de sírásával tudunkra adja, hogy az édesanyja nélkül nincs békessége. Vágyik arra, hogy az édesanyja kebelén megnyugodjék. Az ifjú is keresi a maga társát és nyugtalan addig, amíg meg nem találja. A hitves is nyugtalan, ha a társa messzire eltávozik, elutazik s alig várja, hogy együtt legyenek újból, hogy az élet ügyes-bajos dolgait megbeszéljék. A nyugtalanságok között az ember élete tele van félelemmel. Félünk, míg iskolába járunk a vizsgától, az érettségitől. Mint felnőttek félünk sokszor a holnaptól, félünk a jövőtől, hogy vajon mit hoz, milyen nagy problémával kell majd megküzdenünk. Az öregek is félnek. Félnék attól, hogy lesz-e miből megvásárolni a mindennapi kenyeret. S mivel bűnös emberek vagyunk, félünk attól is, hogy majd az ítéletben mi fog várni reánk.

Itt azonban, ebben a mai Igében nem ilyen dolgokról van szó. Másfajta nyugtalanságról, szorongásról és félelemről olvasunk. Nem is oly régen Jézus Krisztus így szólt a tanítványaihoz: **„Bizony bizony mondom néktek, hogy egy közületek elárul engem.”** Nem is oly régen volt az, hogy Júdás egyszerre mártotta kenyerét a tálba Jézussal, aztán kiment és éjszaka lett és elárulta Mesterét. Nem is oly régen volt, amikor Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy még egy kevés

ideig még velük lesz, de aztán majd felmegy az Atyához. Péter, amikor hallja, hogy Jézus Krisztusnak a kereszten kell befejeznie a földi életét, azt mondja, hogy **„menjünk el mindnyájan és halljunk meg vele együtt.”** Jézus figyelmezteti: **„Mielőtt a kakas megszólalna, háromszor megtagadsz engem.”**

Csodálkozunk hát azon, hogy a tanítványok nyugtalanok?! Megrendülnek! Jézus is megrendül. Az előző rész 21. versében ezt olvassuk: **„Mikor ezeket mondja vala Jézus, igen nyugtalankodék lelkében...” (Jn 13,21).** Az ősi, eredeti szövegben azt olvassuk, hogy „megrendült” lelkében amiatt, amiknek be kell következniük (árulás, Péter fogadkozása, tagadása, kereszthalál...).

Jézus tudja, hogy milyen sors vár reá és az övéit megpróbálja megmenteni és megpróbálja megszüntetni szívükben a félelmet és a szorongást. A gonosz éppen az ellenkezőt akarja elérni. A félelemnek és a rettegésnek a csiráját akarja életre kelteni, hogy egyre több és nagyobb rettegésben legyen részünk. Az ember először csak nyugtalankodik, idegeskedik, aztán eltölti szívét a félelem. Sokan már aludni sem tudnak éjszaka. Jézus éppen ellenkezőleg, a szabadulást kínálja fel az ember számára. Ő az, aki meg tudja szabadítani az övéit, vagyis azokat, akik Benne bíznak, akik Reá bízzák magukat, meg tudja szabadítani a nyugtalanságtól és a félelemtől. Ezért mondja itt í mai Ige legelső versében: **„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!”** De mi lenne, ha csak ennyit mondana! Mert mi sokszor itt megállunk, amikor egymást biztatjuk. Sokszor a gyermeket is bátorítjuk és erősítjük: ne nyugtalankodj, ne idegeskedj! Majd Isten megsegít! De Jézus Krisztus nem ezt mondja, hogy majd lesz valahogy. Jézus folytatja, amikor bátorítja a tanítványokat és ezt mondja: **„Higgyetek Istenben és higgyetek én bennem!”** Látod, drága Testvérem, hogy milyen fontos a hit! Ezt a hitet már gyermek korodban neked ajándékozta az Isten édesanyád sok-sok imádsága révén és a templomba való járásod által, amikor együtt jöttél vele. Ez a hit, mint erős kapocs, megteremtette a közösséget Istennel. Most Jézus is ezt mondja. Látom, hogy nyugtalankodtok! Látom, hogy valami nincs rendben a ti életetekben, de higgyetek! Vagyis ne az értelmetekre hagyatkozzatok! Ugyanis az értelem csak annyit tud felfogni, hogy Jézus meghal, aztán feltámadása után felmegy az Atyához, tőlük messze lesz. A tanítványok ezért nyugtalankodnak. Jézus erre azt mondja, hogy higgyetek! A hit pedig arra az ismeretre alapszik, amelyik a Bibliában van, amelyet naponta

olvasol. Ez által erősödik a hited. Ezért bátorít az Úr Isten, hogy templomba járj. Ugyanis nagyon fontos, hogy hitünket erősítsük. Ne akkor kiáltunk fel, amikor már késő, vagy amikor bajban vagy: Jaj, Istenem! Amíg még lehet, amíg még nincs semmi baj, addig ragadjuk meg az alkalmakat és lehetőségeket, hogy részt vegyünk a bibliaórákon, az istentiszteleteken, hogy Istenben való hitünk erősödjék.

Jézus azonban azt mondja, hogy ez nem elég! Nem elég csak egy világot bölcsen irányító, gondviselő Istenben hinni! Ez nem elég! Szükség van arra is, hogy higgyünk az Úr Jézus Krisztusban. És milyen csodálatos! Amikor Jézus Krisztusra irányul a figyelmünk, akkor már azt az Egyszülöttet látjuk, aki a golgotai kereszten is imádkozik: **„Atyám, ne tulajdonítsd be nekik!”**

Az előbb arról volt szó, hogy sokszor nyugtalankodunk, hogy az ítéletben majd mi lesz velünk? Látod, Jézus már akkor imádkozott! Elég hinni Benne és máris megvan a megoldás! Isten kegyelmes, Isten szeret, de a bűnt nem nézheti el. Azt meg kell bánni, azt le kell tenni és Jézus nevében imádkozni. Jézus pedig és Szent Lélek Úr Istenünk oda viszi az Úr Isten elé az imádságunkat és Isten kegyelmet gyakorol. Az az ember, aki kegyelmet talált, alig várja, hogy újból és újból találkozzék ezzel a szerető Istennel, Aki Jézus Krisztus által megvált bennünket és megszabadít a gondoktól, bajoktól és nehézségektől.

A tanítványok azt gondolják, hogy magukra maradnak, mert Jézus Krisztus elmegy tőlük. Jézus ezt jól érzi, jól látja. Mondja is nekik: **„Az én Atyám házában sok lakóhely van.”** Hányszor gondol az ember arra: Mi lesz velem, majd ha meghalok? Vége lesz mindennek! Oda kerülök a sír mélyére, a sötétségbe! Az enyészeté az elmúlásé leszek! A testnek valóban ez lesz a sorsa. De azt mondja Jézus: Az én Atyám házában sok lakóhely van. Nem vágyakozol egy ilyen lakóhelyet majd elfoglalni?! Nem akarsz ott, az Úr Jézus Krisztussal együtt lenni?! Jézus így folytatja: **„Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek.”** Milyen drága biztatás, bátorítás ez! Jézus Krisztus nem azért ment a mennybe, mert itt akarta hagyni a tanítványokat, vagy ezt az embervilágot, hogy boldoguljunk, ahogy tudunk, hanem azért ment a mennybe, hogy nekünk helyet készítsen ott az Atya házában. Vagyis megvan a lehetőségünk mindnyájunknak. Nem csak egy néhány

embernek, mondjuk azoknak, akik már nagyon tudnak imádkozni, vagy aki már nagyon olvassa a Bibliát. Nem! Minden egyes embernek megvan a lehetősége arra nézve, hogy mennyországba jusson! De hinni kell és akkor már elmúlik a nyugtalanság a mi szívünkben. Ugyanis nyugalmat ad annak a tudata, hogy oda juthatunk, oda kerülhetünk a mennyei Atya közelébe. Engem a gyarló, bűnös embert Isten oda enged?! Figyeljétek meg a Jelenések könyvében úgy írja le a szentíró, János apostol, persze dadogva, keresve a szavakat, hogy ott ül az Atya a trónuson és csak egy nagy fényességet lát. És a fényesség, a trónus előtt egy zöld szivárvány van. Mit jelentett annak idején a szivárvány? Azt, hogy Isten megígérte, hogy nem pusztítja el többé özönvíz által a földet. Most pedig ez a zöld szivárvány arra figyelmeztet, hogy ember higgy! Ott az Atya vár téged! (A zöld a reménység színe). Az az ember, aki itt ezen a földön Jézus Krisztussal jár lélekben, aki imádságos lelkületű, aki vágyakozik a bibliai Igétet megcselekedni és meg is teszi, az az ember hiszi, hogy mennybe jut. Ezért mondja Jézus, hogy ne nyugtalankodjék az ember, mert Ő készíti számára a helyet az Atyánál. Érdekes ezzel a Jézus Krisztussal közösségekben lenni! Mi hasznunk van tehát abból, hogy ha itt a földön imádkozok, templomba járok, Igét olvasok és küzdök, harcolok, hogy Jézussal maradjak? Az, hogy földi életem után nem rettegetve kell kimúlnom a világból, hanem Jézusért és Jézus által megyünk a számunkra elkészített helyre a mennybe. Jézus azt mondja, hogy amikor elkészítette a helyet, ismét eljön, hogy magához vegye az övéit. Ez azt jelenti, hogy vele lehetünk. Tőlünk függ, hogy megragadjuk-e ezt a lehetőséget és nem odázzuk el a Vele való életet. Sokan mondják, hogy majd olvassák a Bibliát, majd járnak a templomba...Majd holnap! De lehet, hogy nem lesz holnap! Nem jó elodázni a Vele való életet. Nem tudjuk, hogy megérjük-e a holnapi napot! Lehet, hogy holnap már késő lesz! Van olyan is, hogy tart a kegyelmi idő, de egyszer lejár! Nábál az agyvérzés után még tíz napot élt. Tíz napig adott neki lehetőséget az Úr Isten, hogy minden egyes parancsolatot végig gondoljon. Egy teljes napon át elmélkedhetett minden parancsolat felett: Vajon, tiszteltem-e az Urat?... az embereket?...És egyszer csak vége lett a kegyelmi időnek... És nem tért meg. Abigail, a felesége sokkal bölcsebb volt. Ő egy imádkozó lelkű, istenfélő asszony volt. Bár csak ilyen bölcsök lennének ma is az asszonyok az egyes családokban! De milyen bölcs vagy te, hogy ma is itt vagy a nemzetközi nőnapon is és nem szórakozással töltöd az idődet! Egyébként azt is

lehet majd. Miért is ne ünnepeljünk?! Örüljünk egymásnak. De az az igazi bölcs asszony és férfi, aki meglátja, hogy az Istentől kapott hittel olyan dolgot vihetünk végbe, hogy a hegyek is megrendülnek! Hát nem rendül meg a szíved, amikor megtapasztalod, hogy Isten milyen kegyelmes hozzád! Az Ő egyszülött Fiát küldte el, hogy ne vesszünk el! És elmondja nekünk: „**Én vagyok az út, az igazság és az élet.**” Ennyi, mondhatnám, de mennyi minden benne van! Eljött egy úton a menny magasságából és majd visszament, de előtte még itt a földön vállalta a mi sorsunkat. Ő is megrendült szívében, Ő is sírt, amikor látta a fájdalmas gyászolókat Lázár sírjánál, Ő is éhezett és szomjas és fáradt volt. De mindig az Atyában bízott és tudta, hogy Őt az Atya azért küldte el, hogy téged és engem megváltson, hogy kivonjon a félelemből és gyötrődésből, hogy már itt e földön szárnyaló lélekkel az Istent dicsőítsük és magasztaljuk. Hogyan tehetjük ezt meg és hogyan juthatunk majd a mennybe? Tamás is kérdezősködött. Még a tizenkettő is értetlenkedet! Pedig ők ott voltak Jézus közvetlen közelében! Látták csodatetteit, hallották beszédeit és mégis azt mondja Tamás: Uram, nem tudjuk, hogy Te hova mész. Erre mondja aztán Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet. Ebben az életben annyi út nyílik előttünk! Sokszor el is tévedünk. Hiába a térkép, a GPS, el tud tévedni az ember. Így van a lelki életünkben is. Annyi út nyílik előttünk, hogy az ember azt hiszi, hogy már tudja, mert jó helyen van és elhanyagolja a templomot, az imádkozást, a Biblia olvasását és kezd kiszáradni a szívünk és a lelkünk. Kiszikkad még az értelmünk is és amikor bajba jutunk, kérdezzük: Uram, most hogyan tovább? Rádöbbenünk, hogy eltévesztettük az utat! Reá kellett volna figyelni! Kire? Jézusra! Ő az ÚT! Nem más! Nem földi ember! Egyedül Jézus Krisztus!

Ő még az **igazság** is, mert meghalt a keresztfán. Megigazított bennünket, mert elvette, felvitte a mi bűneinket és a maga igazságát nekünk tulajdonítja az Isten. Az, hogy Ő az igazság, ez azt is jelenti, hogy Ő tárja elénk a teljes igazságot, hiszen Ő tudja, hogy ki az Atya, milyen a menny. Ő onnan jött és mindezt igazán elénk tárja. Tőle kell akkor tudakozódnunk, kérdezősködnünk, amikor megnyitjuk a Bibliánkat. Ugye ezt teszed te is otthon? Valamit nem tudsz, valamiben bizonytalan vagy, kérdezd meg az Urat! Mindenben Őt kell kérdeznünk! Ő ugyanis

igazán elmond mindent. Keressétek először Isten országát és az ő igazságát! De mi nem ezt tesszük!

Így lesz mienk az **élet**. Nem az az élet, amelyben habzsoljuk az örömeket és az élvezeteket. Ezekre is szükség van, mértékkel. De az az **ÉLET**, amikor Vele vagyunk! Amikor békességünk van Benne és Átala! Gyászban és fájdalmakban telnek napjaink, de tudjuk, hogy Jézus velünk van. Az **ÉLET** Ura. Ha Vele Járunk majd bevisz a mennyei **ÉLETBE**! Jézus azt mondja a Főpapi imájában, Jn 17-ben: Atyám azt akarom, hogy akiket nekem adtál ott legyenek, ahol én vagyok. És amit **Ő** akar, az meglesz! De csak azok, akik az övéi! Akik Benne hisznek, Vele járnak és Vele az Isten dicsőségére munkálkodnak.

Újból mondom az Igét: **„Én vagyok az út, az igazság és az élet,...s van folytatása is: senki sem mehet az Atyához, hanem csak én általam.”** Akarsz az Atyához menni? Vagy még vonzóbb a nyugtalan, háborgó félelmekkel teli élet? Az olyan élet, amikor azt mondod, hogy majd csak lesz valahogy... Majd meglátom... Vigyázz, nehogy ne lásd meg a mennyei örömet és boldogságot!

Inkább imádkozz: Uram, add, hogy veled járjak az utamon, Te légy az én utam és igazságom, hogy igazi életem legyen. Meglátod, jobban fogod szeretni a hitvesedet, a gyermekeidet a felebarátodat, mindenkit! Ha Jézussal járunk, akkor bemegyünk majd az örök életbe, de már most érezzük és élvezzük annak örömét és békéjét az Úr Jézus Krisztus által.

Ámen.

Biharszentjános, 2015.03.08.

Csomay Árpád.